

6705

319a

№ 2

2-5519a

Ch. d. 286

ՅՈՒՐՈՇՆ ԵՔՅՆ ՕՏՅԵՂԱ

ՄԻ ՀԱՐՑ ԱՌԱՆՑ

ՊԱՏԱՍԻԱՆԻ

„Բ Ա Ր Ի Լ Ո Ւ Ր Ի“
ՀՐԵՏԵՐԿՈՒԹԻՐՆ

ИМР. № 20773

ԲԱԳՈՒ

Տպար. Ա. Մ. Թատայանցի եւ Լ. Գ. Միրզանցի
1908

Тип. Н. А. Тараева и Л. Д. Мирзаянцъ
Баку.

28
Մ-67

8 JUN 2013

Ar 105/1861
OCT 2009

ՄԻ ՀԱՐՅ ԱՌԱՆՅ ՊԱՏԱՍԽԱՆԻ:

«Մենք լինչպէս կը պրծնենք, եթէ անհող լինենք այսպիսի մեծ փրկութեան համար»: Երբայեցոց բ, 3:

Դա մի հարց է առանց պատասխանի—որովհետեւ եթէ մենք անհող լինենք այդպիսի մեծ փրկութեան համար, այլևս պրծնել չըկայ: Դա հաստատ է և անկասկած:

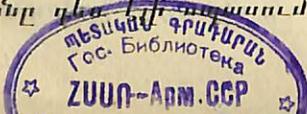
Օլիվեր Կրոմվելլի ժամանակ Անգլիայում մի մարդ մատնութեան յանցանքով բռնվել և մահի էր դատապարտվել: Նրա քաջարի կլինը կարողացաւ մի կերպ անցնել պահապանների միջով և հասնել մինչև հզօր Կրոմվելլի վրանը: Ընկաւ նրա ոտքերը և դառն սրտասուքով խնդրեց, որ նա շնորհք անէ իր ամուսնին և ներէ նրա յանցանքը: Բայց Կրոմվելլը մնաց անողոր: Կոպիտ խօսքերով մերժեց կնոջը. «Քո մտրդի յանցանքը ավագանց մեծ է, նա անպատճառ պիտի մեռնէ: Վաղը երեկոյեան հէնց որ զանգը կը խփեն, նոյն ժամին կը տանեն նրան գլխատման տեղը»: ասաց նա և հեռացրեց խեղճ կնոջը իր մօտից: Հետևեալ օրն իրիկնագէմին երբ մուտքը արդէն սկսել էր աշխարհը պատել, մի կանացի կերպարանք ծածուկ վեր էր բարձրանում զան-

գակատան աստիճաններով, որտեղ կախված էր
այն զանգը, որը իրիկունները սովորաբար խփում
էին: Վերև հասնելով կանգ առաւ նա զանգի
մօտ, լայն բաց արաւ իր աչքերը և սկսեց նա-
շել դրան, մինչև որ վերջապէս սկսեց զանգակի
լեզուն շարժվել: Բայց որքան էլ նա խփում էր
ոչ մի ձայն չէր դուրս գալիս զանգակից, որով-
հետև կինը իր ձեռքը բռնել էր զանգակի վրա,
ճիշդ այնտեղ ուր որ լեզուն խփվում էր, որպէս
զի զանգակը իր ձայնը չը հանէ: Հարւած հար-
ւածի ետևից էր հասնում, սակայն և այնպէս
ոչ մի ձայն չէր լսվում: Եւ զանգակի լեզուն
ծանր էր, այնպէս որ դա սկսեց վերաւորել կնոջ
քնքոյշ ձեռքը և շուտով արիւնն էլ սկսեց հոսել
բացւած վերքերիցը: ցաւը գրեթէ անտանելի էր
դառնում, բայց կինը կսկծարով դիմանում էր:
Ձեռքը շարժվել ու խոցոտվել էր, միսը պատու-
տել, բայց նա չէր տատանւում և ձեռքը չէր
հեռացնում: Քիչ էր մնացել որ նա ուշաթափ
լինէր: «Արդեօք մինչև ե՞րբ պիտի շարունակի
ծերունի և խուլ ժամկոչը, ե՞րբ պիտի վերջ տայ
նա զանգի խփելուն», հառաչում էր խեղճ կինը:
Բայց քանի որ զանգը շարժվում էր, կինը դի-
մանում էր և ձեռքը ետ չէր քաշում: Վերջա-
պէս—վերջապէս զանգակի ծանր լեզուն դա-
դարեց շարժվելուց, և զանգակն էլ հանգարտեց:
Բայց կինը դեռ չէր հասնում էր, թէ մի գուցէ

ետ մնացած մի վերջի հարուածով իր մարդի
կեանքը դարձեալ վտանգի ենթարկվէր:

Յետոյ նա իջնում է ցած, վազում է բա-
նակի մէջ և հասնում կրօնավելի վրանը ճիշդ այն
րոպէին, երբ նա սկսում է գայրանալ, թէ ինչու
զանգակը այսօր չէր խփում, քանի որ արդէն
ժամանակն էր գլխատելու մասնիչին: Եւ անա
ներս է ընկնում կինը, մինչև իսկ պահապան-
ները չեն կարողանում արգելել նրան: «Ո՛հ,
տէր իմ, զանգը խփել է, բայց նրա իւրաքան-
չիւր հարւածը բռնել եմ ես անա այդ ձեռքովս»:
Այդ ասելով ցոյց տվաւ նրան իր արիւնաշաղախ
ձեռքը: «Դուք ասել էիք, թէ հէնց որ երեկո-
յեան զանգի ձայնը լսւի, իմ մարդիս կեանքին
վերջ պիտի տրւի: Բայց զանգի ձայնը չի լսեց,
ձեռքովս բռնեցի նրա ձայնը»: Հօր մարդը
սպաշած ետ քաշվեց և ասեց. «Կին, ես այլևս
չեմ կարող դիմադրել քեզ: Գնա և տա քո
մարդին թէ նա ազատ է, ազատ քո արիւնովդ»:

Ի՞նչու համար եմ պատմում այդ պատմու-
թիւնը: Որովհետև դա կարող է ծառայել որպէս
մի տկար օրինակ Յիսուսի մեզ համար կատա-
րած գործի: Նա զնել է մեզ ոչ թէ իր մի ձեռ-
քի արիւնով, այլ բուն իր սրտի արիւնով, որ-
պէս զի ազատէ մեզ՝ յաւիտենական մահին դա-
տապարտվածներին: Առաքեալը ասում է. «Ոչ
թէ ապականացու արծաթով կամ ոսկով փր-

39844-60

կուեցաք ձեր հայրենաւանդ ունայն վարմունքիցը. այլ Քրիստոսի պատուական արիւնսովը, ինչպէս մի անբիծ և անարատ գառի»:

Այդպէս թանկ է նստել մեր Փրկչին մեզի փրկելը: Այդպէս թանկ դնով է ձեռ բերել նա մեզ համար «այսպիսի մեծ փրկութիւնը»:

Բայց մեր փրկութեան համար ոչ միայն Տէր Յիսուան է ստիպված եղել զոհաբերութիւն անել, այլ մեր երկնաւոր Հայրն էլ է մեծ զոհաբերութիւն արել. նա տւել է մեզ համար Իր Ամենասիրելին, Իր սիրելի միածին Որդին: Նա գիտէր թէ մարդիկ ինչպէս պիտի վարվէին նորա հետ: Նա առաջուց էր տեսնում թէ ինչ նախատինք և անարգանք պիտի քաշէր նա: Հոգով արդէն լսում էր Գողգոթայի մուրճի հարւածների ձայնը, և Իր Հայրական սիրտը պատուվում էր սակայն և այնպէս նա բերաւ այդ զոհը: «Աստուած այնպէս—սէ, հիմա փոքր ինչ հասկանում ենք այդ գարմանալի «Այնպէսը»—այնպէս սիրեց աշխարհքը, որ Իր միածին Որդին տւաւ:»

Նա առաջուց արդէն գիտէր, թէ ինչպէս պիտի վարվեն Իր սիրելի Որդի Յիսուսի հետ, սակայն և այնպէս տւաւ նրան, տւաւ անգութ մեղաւոր մարդկանց ձեռքը:

Ահա մի հայր և մի մայր. նրանք ունեն մի հասած աղջիկ: Գալիս է մի երիտասարդ և ուզում է աղջկան իր համար կլին առնել: Բայց

երիտասարդի բնութիւնը լաւ չէ: Ծնողներն էլ պարզ տեսնում են, որ իրանց աղջիկը կանքադանայ, նա կը տանջվի այն երիտասարդի ձեռքին և մինչև անգամ ծեծ ու հարւածներ կը ստանայ,—ինչ էք կարծում, միթէ նրանք կը համաձայնեն տալ իրանց աղջիկը այն երիտասարդին: Ոչ, ոչ մի ժամանակ չեն տալ նրանք իրանց համաձայնութիւնը:

Բայց մեր Հայրը որ երկնքումն է առաջուց պարզ տեսնում էր այդ ամենը և դարձեալ տրւաւ Իր Որդին: Տես ինչ թանկ դնով ձեռ բերվեց այսպիսի մեծ փրկութիւնը:

Թէ որ Հօրը համար դա այդպէս ծանր էր, ապա Որդու համար ինչպէս: Բայց նա այդ փրկկողործութեան ձանր բեռը առնում է Իր վրա հնազանդութիւնով: Ինչ դժւար ճանապարհ էր, Բեթլեհէմից մինչև Գեթսեմանի և Գողգոթա: Նա տակաւին Գողգոթայից բաւական հեռու էր, երբ մի անգամ զանգառում էր և ասում. «Նս եկայ որ կրակ պցեմ երկրիս վրայ, և ինչ ուզում եմ, որ արդէն իսկ բորբոքէր: Բայց մի մկրտութիւն ունիմ մկրտուելու. և ինչպէս հոգս եմ քաշում, մինչև որ կատարուի»:

Եւ յետոյ տես, ինչպէս է նա երեսի վրայ ընկել Ջիթենեաց լուռ պարտէզում, և կրկին ու կրկին հառաչում ու աղաղակում է. «Իմ Հայր, եթէ կարելի է, թող այս բաժակն ինձանից ան-

ցնի»։ Տես ինչպէս Նրա քրտինքը արիւնի կաթիլները պէս թափուում էին գետնի վրա, ինչպէս Նա ան ու զողի մէջ էր գտնվում, ամբողջովին՝ կորած աշխարհի մեղքի բեռան տակ ընկնում։

Եւ յետոյ լսիր խաւարի միջից Նրա աղաղակի ձայնը, «Իմ Աստուած, իմ Աստուած, ինչու թողեցիր ինձ»։ Ո՛հ, դա ինչ մեծ ցաւ էր պատճառում Հայրական սրտին։ Այդպէս թանկ ձեռքերվեց փրկութիւնը քեզ համար. այնպէս մի գնով, որպիսին աշխարհս բնաւ չէր տեսած — Աստուծոյ միածին Ռբոյու արիւնով։

Այդպէս թանկ։

Եւ յետոյ։ Այդ փրկութիւնը դուցէ արդէն շատ անգամներ է առաջարկվել քեզ։ Լսել ես մի քարոզութիւն, կարդել ես Աստուծոյ խօսքը, ունեցել ես մի քրիստոնէս ընկեր, որը զցել է քո սրտին քո հոգիի փրկութիւնը։ Կամ թէ ստացել ես մի հոգևոր թերթ, մի փոքրիկ տետրակ — թէ այս և թէ այն կերպով Աստուած մօտացել է քեզ և առաջարկել այդ մեծ փրկութիւնը։

Եթէ այդ ամենն էլ անօգուտ են անցել, Նա ուղարկել է քեզ վրա նեղութիւններ։ Նա հիւանդացրել է քեզ, կարել է քեզ աշխարհից և դրա գուարճութիւններից և քո հիւանդութեան լուրջ ժամերում առաջարկել է քեզ այդ փրկութիւնը։ Նա խել է քեզանից քո սիրելին, դրել

ես նրան հողի մէջ, գրկվել ես երկրաւոր բաղաւորութիւնից, մնացել ես մենակ, այդ ամենով կամենում էր Նա տալ քեզ այնպիսի մի բաղաւորութիւն, որին մահն էլ չէ կարող խափանել՝ յաւիտեան տեղ բաղաւորութիւն։ Կամենում էր իրեն հաղորդակցութեան մէջ մտցնել և երջանկացնել քեզ։ Յիշողութեանդ բեր քո կեանքի այլ և այլ առաջնորդութիւնները, որոնք շատ անգամ անհասկանալի էին քեզ համար, յիշիր քանի քանիները մեռել են քո մօտաւորներից, և դու ինքդ էլ լաւ զգացել ես, որ Աստուած քեզ հետ գործ ունէր, որ Նա կամենում էր մի բան։ Եւ ինչ էր կամենում Նա։ Կամենում էր բաղաւորացնել քեզ, կամենում էր առաջարկել քեզ այդպիսի մեծ փրկութիւնը։

Արդե՞օք ընդունել ես դու։ Առաքեալը ասում է. «Աստուած մեզ չ'դրաւ բարկութեան համար, այլ փրկութիւնը ստանալու համար»։ Ստացե՛լ ես դու այդ փրկութիւնը, թէ տակաւին չես ստացել։

Գուցէ դու կարծում ես, թէ այստեղ երկրի վրայ ոչ ոք չէ կարող ունենալ այդ փրկութիւնը և վատահ լինել դրա համար, այլ դա կը յայտնվի միւս աշխարհում միայն։ Շատ մարդիկ են այդ կարծիքի, թէ երբ մարդ մեռնի միայն այն ժամանակ փրկութեան և երանութեան կարժանանայ։ Դա բոլորովին սխալ է։ Երանու-

Թիւնը այս տեղին էլ է վերաբերում: Խնդիրը հեռաւոր ապագայում սպասվելիք կապուտ լեռների մասին չէ, այլ խակապէս դա այս ժամանակին և այս կեանքին է վերաբերում: Եթէ այստեղ երկրի վրա չը հասնես այդ երանութեան, մահից յետոյ այլևս երբէք չես կարող հասնել դրան: Քանի որ Աստուած դրել է մեզ հէնց այստեղ փրկութիւնը ստանալու համար, ուրեմն մենք էլ ընդունենք փրկութիւնը:

Բայց պէտք է պարզ իմանանք, թէ ինչու մն է կայանում այդ փրկութիւնը:

Փրկութեան վերաբերող առաջի բանն է մեղքերի քողորխումը: Դա ոչ թէ երևակայութիւն է, այլ իրականութիւն: Եւ ամեն մարդկանց էլ հաւասարապէս պէտք է, որ նրանց մեղքերը թողված լինին:

Մի քանի տարի առաջ յայտնի պրօֆէսոր Րէժնազեհը մի զարմանալի գլխաւ արաւ: Նա գտաւ ճառագայթներ, որոնց օգնութեամբ լոյսը թափանցում է այլ և այլ առարկաների միջով: Եթէ պատերազմի մէջ մի ծերունի զինուորականի բազուկը մտել է մի գնդակ և մնացել այնտեղ և իր ժամանակին բժիշկներն էլ չեն կարողացել գտնել և դուրս հանել գնդակը, այժմ Րէժնազեհի ճառագայթների օգնութեամբ հանում են ձեռքի լուսանկարը, որի վրա ճիշդ երևում է, թէ որ տեղ է թաղնված գնդակը:—

Ի՞նչ ես կարծում, եթէ շինվէր այնպէս մի դործիք, որով կարելի լինէր հանել մարդկանց սրտերի լուսանկարը՝ ամեն նրանց մէջ եղածով, արդեօք մարդիկը իրանց սրտերի այդ լուսանկարները փոխադարձաբար կը պարզեցին միմեանց: Ես չեմ կարծում: Այդպէս մի պատկեր մարդը չէր ցոյց տալ իր կնոջը և ոչ էլ կինը իր մարդին: Որովհետեւ պատկերի վրա կը տեսնվէին մեր սրտի մէջ դիպուած մեղքերը: Մենք կ'ամաչէինք նոյնիսկ մեր ամենամտերիմ բարեկամից, թէ որ նա ճիշդ գիտենար մեր ինչ լինելը: Եւ իմացիք, որ Աստուած հէնց այսպէս է ճանաչում մեզ: Նա գիտէ ամեն ինչ, նրա համար ծածուկ բան չկայ, նրա աչքերը թափանցում են մինչև մեր սրտի խորքերն էլ: Ամեն ինչ որ արել ես՝ նա միշտ գտնվել է քեզ մօտ: Եւ ինչ որ էլ խօսել ես՝ ամենը գիտէ նա: Նա գիտէ նոյնիսկ ամեն ինչ որ մտածել ես: Նա շատ լաւ է ճանաչում քեզ: Չես կարող ծածկվել նրանից: Նա գիտէ՝ դու ով ես: Յիշում ես—այն ժամանակ մի ինչ որ բան արիր—դու չես սիրում մտածել այդ մասին, կարծում ես ժամանակի ընթացքում խոտ է բուսել նրա վրա—բայց Աստուած գիտէ: Նա չի մոռանում ոչ մի բան:

Բայց լսիր: Հնարաւորութիւն ունես ազատվելու քո անցեալի պարտքից, ազատվելու չար խղճմտանքից, որ այլ ևս չը լսին մեղքերիդ

մեղադրող ձայները: Կայ քեզ համար մեղքերի թողութիւն:

Մի բժիշկի կանչեցին թոքախտով հիւանդ մի կտաւագործի մօտ: Բժիշկը տեսաւ որ այլես յոյս չկայ հիւանդի համար: Բայց բժիշկիների վատ սովորութեան հետեւելով սկսեց յոյս տալ հիւանդին: Հիւանդը գլուխը թափահարեց և ասեց. «պ. բժիշկ, նեղութիւն մի քաշէք, ես գիտեմ որ մեռնելու եմ»: «Հաստատ չի կարելի ասել», պատասխանեց բժիշկը: «Սալիայն և այնպէս, պ. բժիշկ, գիտեմ որ մեռնելու եմ», ասաց հիւանդը: «Բայց ես մեռնում եմ ուրախութեամբ և յաղթութեամբ, որովհետեւ ես ունիմ մեղքերի թողութիւն»: — Կէսօրից յետոյ բժիշկի կինը ասաց իր մարդին. «Ի՞նչ կայ այսօր, նստել ես ձեռքդ դրել ձակաարիզ և մտքերի մէջ խորասուզվել — ի՞նչ է պատահել քեզ»: Եւ բժիշկը պատմեց իր կնոջը հիւանդ կտաւագործի հետ ունեցած խօսակցութիւնը և ասաց. «Ձեմ կարողանում մոռանալ կտաւագործի խօսքը, որ նա ասաց, ես ունիմ մեղքերի թողութիւն: Ո՞ն թէ ես ևս կտաւագործի ունեցած մխիթարութիւնը ունենայի»:

Թանկազին ընթերցող, կարո՞ղ ես ասել կտաւագործի պէս. ես ունիմ մեղքերի թողութիւն: Արդեօք ունի՞ս դու մեղքերի թողութիւն: Տես դա է այն մեծ փրկութեան առաջի մասը:

Եւ երկրորդը՝ Աստուծոյ հետ խաղաղութիւն: Պարզ բան է. ով ունի մեղքերի թողութիւն, ունի նոյնպէս և Աստուծոյ հետ խաղաղութիւն: Որովհետեւ մեղքերն են զրկում մեզ հանգստութիւնից և խաղաղութիւնից: Եւ երբ մեղքերը վերացվում են, ունենում ենք խաղաղութիւն:

Յայտնի պրօֆէսսոր Թօլուքը մի անգամ ուղևորութիւն արաւ դէպի Իտալիա: Երբ նա վերադարձաւ, հարցրին թէ, ի՞նչ բանն էր նա ամենից շատ հաւանել իտալական ճանապարհորդութիւնում, ի՞նչն էր նրա համար ամենագեղեցիկը: Նա տեսել էր շատ գեղեցիկ բաներ: Տեսել էր մարմարի քարից շինած եկեղեցիներ և փառաւոր պալատներ, զարմանալի և հետաքրքիր քաղաքներ, հրաշալի նկարներ և քանդակագործութիւններ: Բայց այդ ամենից մէկն էլ չէր յիշեց նա: Այլ ասաց. Իտալիայում ամենալաւ բանը այն պատասխանն էր, որ տաւ ինձ իտալացի կառապանը, որի կառքով մի ամբողջ օր շրջել էի: Խօսակցութեան մէջ հարցրի նրանից, թէ ի՞նչն է նրա կարծիքով ամենալաւ բանը աշխարհքի մէջ: Առանց երկար մտածելու պատասխանեց նա. «Աստուծոյ հետ խաղաղութիւն ունենալը և խաղաղութիւնով էլ մեռնելը»:

Արդեօք իրաւացի չէ՞ր կառապանի խօսքը: Վերջի անգամ գլուխը դնել բարձին և փստա-

հովեամբ ասել. Իմ և Աստուծոյ միջև ոչ մի բան չկայ, — ոչ մի մեղք չի մեղադրում ինձ, — ես ունիմ կատարեալ խաղաղութիւն: Իհարկէ դա ամենալաւ բանն է աշխարհքի մէջ:

Եւ ոչինչ և ոչ ոք չի կարող տալ մեզ այդ խաղաղութիւնը. միայն Յիսուս կարող է. նա է մեր խաղաղութիւնը: Մարդկանց կողմից վայելած փառք և պատիւն էլ չեն կարող տալ այդ խաղաղութիւնը և ոչ էլ փոխարինել դրան: Գերմանացի բանաստեղծ Գէօթէն անշուշտ մի հռչակաւոր և սիրված մարդ էր: Այնպէս մեծ մարդիկ շատ քիչ են պատահում: Եւ այդ մեծ բանաստեղծը, երկրի իշխանի և իր ժողովրդի սիրելին, տես ինչ է գրել.

«Դու որ երկնքից իջար
Վշտեր ու ցաւեր վերցնում ես,
Երբ մարդ մնում է անճար
Մխիթարութիւնով լցնում ես:
Ամեն ինչ է ունայնութիւն,
Ես յոգնել եմ մեծապէս,
Ով դու քաղցր խաղաղութիւն,
Ոհ թէ կուրծքիս մէջ բնակես»:

Նոյնիսկ այդ հռչակաւոր և փառաւորված բանաստեղծն էլ խաղաղութիւն չունեցող մի մարդ էր, ինչպէս նա ինքն էր ասում:

Բայց Յիսուսին ունեցողը ունի խաղաղութիւն: «Սաղաղութիւն եմ թողում ձեզ: Իմ խա-

ղաղութիւնն եմ տալիս ձեզ»: Այդպէս ասաց նա իր աշակերտներին: Եւ այդպէս այսօր էլ ասում և անում է:

Հասկանալի բան է որ խաղաղութիւն ունեցողը նոյնպէս և բաղդաւոր է, նա խկապէս բաղդաւոր է:

Մի անգամ Նօրվէգացի յայտնի բանաստեղծ Բէօրնսօնը իր քաղաքի փողոցով անցնելիս հանդիպեց իրան բարեկամ մի ընտանիքի: Նրանց մէջ էր և իրանց մի աղջիկը, որը հաւատարիմ աշակերտուէի էր Յիսուսի և զթատիրտ քոյր: Բէօրնսօնը զիմեց այդ աղջկան և հարցրեց նրան. «Սիրելիս, բաղդաւոր էք»: «Այո, պարոն պրօֆէսսոր, ես բոլորովին բաղդաւոր եմ», պատասխանեց աղջիկը, և նրա աչքերը փայլեցին ուրախութիւնից: Եւ յետոյ աղջիկն էլ փոխադարձաբար հարցրեց նրան. «պարոն պրօֆէսսոր, թոյլ աւէք ես էլ ձեզ հարցնեմ, արդեօք դուք բաղդաւոր էք»: Բաւական ժամանակ ոչ մի ձայն չի լսվեց: Վերջապէս պրօֆէսսորը պատասխանեց. «Երանի թէ ես էլ կարողանայի ձեզ պէս սրտանց այո ասել»:

Սիրելի ընթերցող, արդեօք դու բաղդաւոր ես ճշմարտապէս, բոլորովին բաղդաւոր ես թէ ոչ:

Քանի տարիներ առաջ հարցրի մի կնոջ թէ արդեօք ինքը բաղդաւոր է: «Իհարկէ բաղդաւոր

եմ», պատասխանեց նա, «ես ունիմ մի լաւ ամուսին, երեք սիրելի դուստիկներ, մեր գործն էլ լաւ առաջ է գնում, ես բոլորովին բաղգաւոր եմ»: Յետոյ ես շարունակեցի հարցնել. «Բայց երբ մտածում էք մահի վրա, դարձեալ զգում էք ձեզ բաղգաւոր»: «Մահի վրա պէտք չէ մտածել», պատասխանեց նա, «ես դեռեւս երիտասարդ եմ և առողջ, միայն 28 տարեկան եմ, այդ հասակում ինչ պէտք է մտածել մահի վրա»: «28 տարեկան, իմ կինս էլ ճիշդ 28 տարեկան էր որ մեռաւ: Եւ նա եւ միշտ բոլորովին առողջ էր եղել»: Երիտասարդ կիներ պապանձեցաւ և նրա բաղգաւորութիւնն էլ վերջացաւ: Երբ նա մտածում էր, որ գուցէ մի օր ինքը պիտի թողնէ տուն, տեղ, ամուսին ու զաւակներ, ապա նրա բաղգաւորութիւնը սկսում էր խախտուել:

Սիրելի րնթերցող, թող մի անգամ էլ քեզ հարցնեմ. երբ մտածում ես, թէ մի օր պիտի թողնես աշխարհը և հեռանաս, տակաւին բաղգաւոր ես զգում քեզ թէ ոչ:

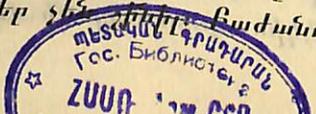
Յիսուսի տւած բաղգաւորութիւնը մնայուն է և յարասե, նոյն իսկ աւելի ևս այն ժամանակ, երբ մտածում ենք մեռնելու վրա: Հէնց այն ժամանակ է երևում, թէ դա ոչ թէ խաբէական այլ իսկական բաղգաւորութիւն է, որը ոչ մի բանով էլ չի խափանւի: Ըշմարիտ քրիստոնէս-

ները բաղգաւոր են լինում նոյնպէս և մահի վրա մտածելու ժամանակ, մանաւանդ մեռնելու ժամին:

Ուրեմն կարելի է երջանիկ լինել հէնց այստեղ երկրի վրա: Եւ այդ երջանկութիւնը այնպէս հաստատ, փառաւոր և մեծ է, որ եթէ մահից յետոյ էլ երջանկութիւն չլինէր, հէնց այստեղի երջանկութիւնը վայելելու համար էլ արժէր դարձի գալը:

Բայց կայ երջանկութիւն և այնտեղ: Ուրքան էլ փառաւոր լինի այստեղ երջանկութիւնը Գրիստոսում, դա միայն մի փոքրիկ սկիզբ է այն կատարեալ երջանկութեան, որ պիտի ունենանք մի ժամանակ, երբ երես առ երես տեսնենք Նրան:

Ինչպէս կլինի այն ժամանակ, երբ կը լսենք կենաց ծառերի խշխշոցը: Ուր այլևս չկայ լաց ու արտասուներ, չկայ հիւանդութիւն, չկայ ցաւ ու նեղութիւն, հոգս ու տառապանք: Այնտեղ այլևս մեղք էլ չկայ և մեղանշելու հնարաւորութիւն էլ չկայ. որովհետեւ երկնային Երուսաղէմի դռներով չի կարող մտնել փորձիչը, որ գցէր մեզ վտանգի մէջ, ոչ էլ ծաղր անողը, հայհոյողը և չարախօսը, որ մեզ վիրաւորէին: Այնտեղ առաւօտը կանուխ չենք վազելու գործի համար: Այնտեղ այլևս չեն կանչիլ բժիշկներին և դազադներ չեն կոչուիլ: Եւ ժամանակը էլ չի լի-

ներու: Յաւիտենական ցնծութիւնով, անսահման ուրախութիւնով ամեն ժամանակ լինելու ենք Տիրոջ հետ և ծառայելու ենք նրան ցերեկ ու գիշեր Իր սուրբ տաճարի մէջ:

Այդպիսի երջանկութիւն ու փրկութիւն, թէ երկրի վրա և թէ երկնքում՝ Յիսուան է ձեռ բերել մեզ համար՝ Իր արիւնով: Այդպիսի փրկ- կութիւն է առաջարկում նա քեզ հէնց այսօր, հէնց հիմա—այդ բոլորէին: Եւ ի՞նչ պէտք է տալ այդպիսի փրկութեան համար: Ոչինչ: Գրա հա- մար նա տւել է Իր արիւնը Գողգոթայի խաչի վրա: Նա ասել է. «Կատարւած է»: Ամեն ինչ կատարւած է: Յիսուսը արել է ամեն ինչ ամենի համար: Միայն պէտք է որ դու կամենաս և ըն- դունես այդ փրկութիւնը: Ուրիշ բան պէտք չէ, այլ միայն թէ ունենալ բաց սիրտ և բաց ձեռք:

Քանի որ այդպէս հեշտ է այդ փառաւոր փրկութիւնը ստանալը, անշուշտ պիտի կարծէ- ինք, որ մարդիկը մեծ մեծ խումբերով պիտի գային և ընդունէին փրկութիւնը: Բայց աւանդ, բոլորովին այդպէս չէ:

Քանի տարիներ առաջ որ սօնվում էր նո- րին մեծութիւն ուսաց կայսրի թագադրութեան հանդէսը, Մօսկվայի մօտ Խօզինեան դաշտերում՝ մեծ հացկերութիւն էր պատրաստվել ժողովրդի համար: Ամեն մէկին տրւում էր մի մեծ բաժակ՝

կայսերական զինանշանով, որով կարող էր նա ուզածի չափ ձրիաբար դարեջուր խմել, տրւում էր նոյնպէս քաղցրաւենիք: Գիտես ինչ պատա- հեց: Այդ պարգևները բաժանելու տեղի մօտ կար մի խոր ու մեծ փոս, երկաթէ փշոտ թե- լերով շրջապատած: Բայց ետեկց եկող հազա- բաւորները տեղեկութիւն չունէին այդ մասին: Նրանք սկսեցին առաջ գնալ սխմելով իրանց առջևը լինողներին: Այդ հոսանքը գնալով մեծա- նում էր, մինչև որ առաջի լինողները սխմվելով բերվեցան մինչև այդ երկաթի փշոտ թելը, որը չը դիմանալով այդ անագին ուժին պատառվե- ցաւ: Մարդիկ սկսեցին թափվել փոսի մէջ: Ճրն- շումը միշտ շարունակւում էր և միշտ նոր նոր մարդկային շարքեր թափվում էին փոսի մէջ, մինչև որ փոսը լցվեց մարդիկներով: Երկու հա- զարի չափ մարդիկ ոտնակոխ եղան և սպանվե- ցան: Տեսէք ինչ մեծ էր մարդկանց փափազը դարեջուր և քաղցրաւենիք ստանալու համար:

Բայց աւանդ, Յիսուսը կանգնել է և առա- ջարկում է փրկութիւնը, մի ձեռքի մէջ փրկու- թիւնը այս կեանքի համար, միւս ձեռքի մէջ փրկութիւնը այն կեանքի համար, կանգնած սպասում և սպասում է, բայց իզուր: Երբեմն մէկը կամ միւսը ձեռք է մեկնում, որ ընդունէ նորա բարիքները և պարգևները: Բայց մեծ բազ- մութիւնը անտարբեր ու անուշազիր անցնում գնում է նրա մօտից:

Եթէ դու մինչև հիմա գեռես չես ընդունել այդպիսի մեծ փրկութիւնը—ի՞նչն է ետ պահել քեզ: Մարդկանց երկկողմ. վախեցել ես թէ ի՞նչ կ'ասեն մարդիկը. կամ գուցէ հոգս ես արել, թէ ի՞նչ կը մտածեն քո մեծերդ:

Աւելի լաւ չէր լինիլ, որ դու հարցնէիր, թէ ինչ է կամենում քո Աստուածը: «Աստուած կամենում է որ ամեն մարդիկ փրկվեն և ճշմարտութեան գիտութեանը գան»: Նա կամենում է, որ դու ևս փրկվես, որ դու ևս բազաւոր ու երջանիկ մարդ դառնաս: Աստուած դա է կամենում:

Սիրելի ընթերցող, եթէ դու որոշել ես, որ ընդունես այդ փրկութիւնը, որը ձրիաբար առաջարկվում է քեզ, ապա մի յետաձգիր: Արդէն բաւական ուշացրել ես: Վերջապէս լրջութիւնով վերաբերվիր դրան: Յիշիր որ Նոյը, այն արգարութեան քարոզիչը հարիւր քսան տարիներ առաջարկեց ու հրաւիրեց իր ժամանակակիցներին, որ նրանք ազատվեն եկող դատաստանիցը: Բայց մարդիկը կարծես խուլ լինէին. միայն ծաղրը էին անում նրան: Նրանք չը հաւատացին մինչև այն օրը որ ջրհեղեղը եկաւ: Եւ անա երկնքի պատուհանները բացվեցին և անդունդի աղբիւրները գուրս բոխեցին: Երբ մարդիկը տեսան որ արդէն ջրերը ցամաքը ծածկում են, նրանք սարսափեցին. յիշեցին Նոյին և նրա տա-

պանը: Հաւանական է որ նրանք ասած լինեն միմեանց. «Եկէք գնանք Նոյի մօտ և խնդրենք, որ նա ընդունի մեզ իր տապանի մէջ, որովհետև անա տապանը խկապէս լողում է ջրերի երեսին»: Եւ գալիս են, թակում դուռը և աղաղակում. «Նոյ, սիրելի Նոյ, բաց արա, որ մենք ևս մտնենք տապանը»: Տես, հիմա ի՞նչպէս էին քաղցրութեամբ խօսում նրա հետ: Առաջուց միշտ ասել էին «Խեղազար Նոյ», իսկ հիմա ասում են «Սիրելի Նոյ»: Բայց ի՞նչ պատասխան է տալիս Նոյը: Նա ասում է. «Սիրելի բարեկամներ, ես չեմ կարող օգնել ձեզ: Աստուած ի՞նքն է դուռը փակել զբնից: Այստեղ ներսից ոչ կողքէք կայ դռան վրա, ոչ էլ ուրիշ մի բան, որ ես կարողանամ բաց անել»: «Ուրեմն շուտով երկաթի գործիքներ կը բերենք, որ դուռը բացենք, մենք կամենում ենք անպատճառ ներս մտնել»: Եւ հաւանօրէն վազեցին իրանց աները որպէս զի իրանց գործիքները բերէին—բայց մինչև որ կըրկին հասնէին տապանի մօտ, արդէն ջրերը վեր բարձրացրին տապանը և ամենքը կործանվեցին: Հարիւր քսան տարիներ տապանը այնտեղ կանգնած էր եղել, և Նոյը սուանց ձանձրանալու հրաւիրել էր նրանց, բայց նրանք չէին կամեցել գալ: Իսկ հիմա—արդէն ուշ էր:

Գիրքը որ ասում է. «Այսօր է ընդունելի ժամանակը, այսօր է փրկութեան օրը», ես ևս

խնդրում եմ քեզ, որ հէնց այսօր կարգի դնես
քո զործը Աստուծոյ հետ, այսօր մտածես, քա-
նի որ դեռ ուշ չէ, թէ ինչն է նպաստում քո
խաղաղութեանդ: Շուտ արա, ազատիր քո
անձը:

Մենք ինչպէս կը պրծնենք, եթէ անհոգ
լինենք այսպիսի մեծ փրկութեան համար: Դե-
կը մեր հարցը: Եթէ անհոգ լինես այդ փրկու-
թեան համար, այլ ևս պրծնիլ չկայ: Նոյնիսկ
եթէ արշալուսի թևերն առնես և ծովի վերջի
ծայրերումը բնակվես, դարձեալ չես կարող պր-
ծնիլ Նրա ձեռքիցը և ազատվիլ Նրա դատա-
տանիցը: «Եթէ մէկը ետ չը դառնայ, Աստուծո՞ւ
սրել է իր սուրը, իր աղեղը լարել և պատրաս-
տել է»: (Սաղմոս է, 12):

Ով թանկագին ընթերցող, Փրկչի արիւնը
հեղվել է քեզ համար էլ, խնդրում և աղաչում
եմ քեզ. եկ փրկչի մօտ, եկ, հէնց այսօր, հետե-
ւիր Նրա խօսքին, քանի ժամանակ կայ:

Եւ դեռ մինչև երբ:

«Ազգային գրադարան»

NL0161337

HA
2-

ԳԻՆԸ 4 ԿՈՊ.

«Բարի Լուր» իրիսունհական քերթը հրատարակում է ամիսը երկու անգամ: Տարեկան բաժնորդագինն է 2 ռոպլի: Հասցեն. Баку. Рес-
пія „Барн Лурь“